

Een Romy Bell-thriller

HOOGVERRAAD

STEVEN VAN BELLEGHEM

Manteau

13 JANUARI 2048

PROLOOG

‘Er is een pakje voor u geleverd aan de voordeur’, klinkt het in zijn oor.

Wing Li voelt meteen een enorme woede opborrelen om de toonloze stem van zijn digitale assistent. Hoe kan die zo emotioneel zijn, terwijl hem net het ergste ter wereld is overkomen!

Dat pakje kan daar blijven liggen tot volgend jaar, denkt hij, razend van verdriet. Hoe durft iets of iemand hem nu lastig te vallen?

‘Schakel alle communicatie uit’, beveelt hij zijn assistent. Als dat digitale ding dan toch niet tot emoties in staat is, wil hij het ook niet horen.

‘Communicatie is uit’, klinkt het bevestigend. Na de obligate bieptoon is het stil.

Zonder ook maar iets waar te nemen staart hij uit het raam naar zijn wintertuin. De bochtige paadjes, het reflecterende licht op de kleine vijvers in de tuin, hij merkt het allemaal niet op. Het lijkt wel alsof hij van het ene op het andere moment tot geen enkel gevoel meer in staat is. Hij had daar, puur hypothetisch, weleens met vrienden over gepraat: het leven kan er in één seconde helemaal anders uitzien. Hij beseft als geen ander hoe kwetsbaar het leven is. Alleen had hij nooit gedacht dat het hem ook echt zou overkomen, laat staan dat hij de impact ervan goed had ingeschat.

Toen hij het nieuws enkele minuten geleden zag binnenkomen, wist hij meteen dat dit zo'n seconde was. Zijn leven is voorbij, dat voelt hij met absolute zekerheid.

Verlangend naar meer informatie, maar tezelfdertijd doodsbang van wat hij kan vinden, scrolt hij door de talrijke nieuwsberichten. Zijn er sporen van een ongeval of van een aanslag? Zijn er daders? Dergelijke rampen gebeuren toch niet meer in 2048, hamert het voortdurend door zijn hoofd. Maar net zoals hij niet in staat is naar buiten te kijken, blijkt hij ook niet in staat iets te lezen.

Hij weet wat verdriet is. Hij kent het rouwen om een geliefde veel beter dan hij zou willen. Maar het verliezen van zijn zoon vandaag is toch helemaal anders dan zijn vrouw zoveel jaar geleden. Zij stierf na een lange ziekte, maar zijn zoon... Hij wil twijfelen, maar hij twijfelt eigenlijk niet: iemand heeft zijn zoon willen vermoorden.

'Bericht van onbekende beller', klinkt het, opnieuw monotoon, in zijn oor.

Wing Li fronst de wenkbrauwen. Hij had de communicatie toch uitgezet?

'Geen communicatie', herhaalt hij luid en duidelijk.

Maar de assistent lijkt niet te reageren.

'Bericht van onbekende beller', herhaalt die. 'Communicatie kan niet worden tegengehouden.'

'Ik wil het niet!' Li schreeuwt het bijna uit.

'Het gesprek komt binnen met de status "van levensbelang".'

Nu is zijn nieuwgierigheid toch gewekt. Dit kan geen toeval zijn: eerst de crash met zijn zoon, nu dit...

'Goed dan,' geeft hij toe, 'laat maar horen.'

'Spreek ik met Wing Li?' klinkt een zware stem in zijn rechteroor.

'Ja.'

Stilte.

‘Sta me toe u te condoleren met het verlies van uw zoon, schoondochter en kleindochter.’

De stem verraadt geen enkele emotie. Li vraagt zich af of hij hier met een mens of met een machine te maken heeft. Hij beslist om even niets te zeggen en af te wachten.

‘Ik begrijp dat u niets zegt, meneer Li’, gaat de stem aan de andere kant verder. ‘U vraagt zich allicht af wie ik ben en hoe ik dit nieuws al weet.’

Li staat op van zijn stoel zonder ook maar enig geluid te maken. Hij spitst de oren. Elk woord, elk geluid van dit gesprek wil hij tot in detail horen.

‘Ik heb daarnet een pakje voor u laten afleveren, maar u heeft het nog niet naar binnen gehaald. Het is belangrijk dat u dat alsnog doet.’

De zware stem klinkt steeds dwingender. Li voelt dat zijn stilzwijgen een bepaalde zenuwachtigheid in het gesprek laat sluipen. Dit is geen algoritme, zoveel is zeker.

‘Ik heb geen interesse in pakjes op dit moment’, antwoordt hij stil en kalm. ‘Ik wil eigenlijk dat u mij met rust laat.’ Hij slaagt erin de brok in zijn keel niet te laten doorklinken.

‘Dat begrijp ik, maar geloof me, het is van levensbelang dat u dit pakje naar binnen haalt.’ Er klinkt een ijzige toon door de woorden van de onbekende. Li krijgt er koude rillingen van.

‘Maar kijk vooral even naar links.’

Nu wordt Li pas echt bang. Ziet de persoon aan de andere kant van de lijn hem zitten? Maar zelf ziet hij nergens iets of iemand.

Dan verschijnt een videoprojectie op de muur links van hem: zijn dochter. Met zijn kleinzoon, nauwelijks een paar weken oud.

‘Nee!’ roept hij nu toch uit, doodsbang om ook haar nog te verliezen.

‘Maakt u zich geen zorgen, meneer Li. Uw dochter en kleinzoon worden goed verzorgd. Ik heb geen enkele intentie om hen eveneens van u af te nemen. Het enige wat ik vraag is dat u dat pakje dat voor uw deur op u wacht nu meteen gaat halen.’ De stem klinkt opnieuw emotioneel.

‘Ik heb geen idee wie u bent of hoe u dit voor elkaar heeft gekregen, maar ik waarschuw u!’ roept Li in onmacht uit. ‘Ik hoop dat u weet wie ik ben! Ik zal u weten te vinden!’

‘Rustig, meneer Li. Ik weet heel goed wie u bent, en ik wil niets liever dan dat u mij weet te vinden.’ Er lijkt zowaar een glimlach doorheen te klinken. ‘Wij gaan elkaar heel binnenkort ontmoeten.’

‘Ik wil niets liever’, snauwt Li.

‘Dan weet u wat u te doen staat’, klinkt het rustig. ‘Haal het pakje.’

Li besluit te gehoorzamen. Wat heeft hij tenslotte nog te verliezen?

Als hij de deur opent, valt een bijtende kou binnen. Maar die voelt hij niet. Hij heeft alleen oog voor het kleine doosje dat op de stoep ligt.

Snel speurt hij de straat af, maar er is niets te zien. Er zit niks anders op dan het doosje mee naar binnen te nemen.

‘Zeer goed’, klinkt het in zijn oor. ‘Maak het nu maar open.’

Hij scheurt de verpakking open, maar er lijkt niets anders in het pakje te zitten dan een visitekaartje met een QR-code erop gedrukt.

‘Een QR-code?’ stamelt hij.

‘Ik moest die per post laten brengen om geen sporen achter te laten. Dat begrijpt u vast’, gaat de zware stem verder. ‘Scan de code, dan wordt alles meteen duidelijk.’

Li neemt zijn minicomputer en scant de code. Op zijn scherm verschijnt een vliegtuigticket. Zijn vinger scrolt over het scherm, waarna hij ziet dat het om een reis van zijn thuisstad Peking naar Frankfurt gaat, gevolgd door een vlucht naar Los Angeles. Hij kijkt naar de datum en het uur en ziet dat de vlucht vandaag nog is, over nauwelijks enkele uren. Die kerel meende het toen hij zei dat ze elkaar binnenkort zouden ontmoeten!

‘Zit mijn familie in Los Angeles?’

‘Nu niet op de zaken vooruitlopen, meneer Li’, klinkt het fijntjes. ‘U weet wat u te doen staat, veronderstel ik?’

‘Dat lukt me nooit, ik krijg door mijn functie en achtergrond nooit snel genoeg een visum voor Europa, laat staan de Verenigde Staten. Bovendien bestaat de kans dat ik aan de grens meteen gearresteerd wordt’, zegt hij geïrriteerd.

‘Geduld, beste man.’

Op het scherm van zijn minicomputer verschijnt onder-tussen nog een boodschap. Li klikt het bericht aan, waarna hij blijft staren naar het scherm. Hij kan amper geloven wat hij ziet.

‘Aangename kennismaking, meneer Wardle. Uw nieuwe paspoort ligt in een locker in de vertrekhal van de luchthaven. Daarmee zal het reizen wel lukken, denk ik.’

© 2022 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en
Steven Van Belleghem

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk oktober 2022

Coverontwerp: Karl Demoen
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3901 5
D/2022/0034/227
NUR 330